

Любомиръ Бобевски.

Коледари.

ЛИЦА:

1. Дѣдо Стайко
 2. Баба Цана
 3. Ненка — тѣхна дъщеря
 4. Панчо — неинъ мжжъ
 5. Стойна
 6. Бойко
 7. Дойчинъ
 8. Минко
 9. Стананикътъ на коледаритѣ
 - 10 Трохоберътъ на коледаритѣ
- Коледари — 10-12 момчета

тѣхни дѣца

Селска стая. На огнището ври кървавица. Въ дѣсно голѣма врата. Два прозорци къмъ двора. Полица съ наредени мѣдни и глинени сѣдове. Икона съ запалено прѣдъ нея кандило. Шаренъ сандъкъ въ страни. Нѣколко стари, опушени картини по стѣнитѣ. Люлка съ дѣте въ нея. Водникъ съ калайдисани котли. Нѣколко триножни столчета около софрата, на която сж насядали домашнитѣ. Въ срѣдата е дѣдо Стайко, на дѣсно — баба Цана, а на лѣво — зетъ му Панчо.

Дѣдо Стайко — *(Гледа софрата съ засмѣни очи).* — Отъ всичко е сложено: и сѣрми съ оризъ, и бобъ, и леща, и туршия, и ошавъ, и . . . и . . . разни постни гостби, съ които минахме отъ заговѣзни до тая вечерь . . . Орѣхитѣ — сѣкашъ сж стопено злато . . . Ябълкитѣ — бѣли-червени, като бузкитѣ на наша Стойна. *(Стойна си затуля лицето съ ржцѣ).* И бѣлъ медъ си извадила, дъще! Сливи и пѣстиль си свалила отъ тавана! И сокова чорба си наточила отъ зимника . . . А варената тиква по миризмата я познавамъ, че е кестянка . . . *(Къмъ Бойко и Дойчинъ).* — Питата! *(Тѣ бързо я взиматъ отъ софрата. Ставатъ на крака. Ставатъ и другитѣ).* — Издигнете я надъ трапезата! Колкото е висока тая пита отъ пшеничено зърно, толкова високо да изкласи житото тая година! *(Всички присѣгатъ и отчупватъ по кжъ отъ нея).* Кажете, аминъ!

Всички. — Аминъ!